

Pan, Bóg twój

Natura Boga

Ach, Wszechmocny Panie! Oto Ty uczyniłeś niebo i ziemię wielką swoją mocą i swoim wyciągniętym ramieniem; nie ma nic niemożliwego dla ciebie – Jer. 32:17.

Gdy uwierzemy w istnienie najwyższego inteligentnego bytu jako Stwórcy wszechświata, Ziemi i wszystkich jej mieszkańców, wówczas kolejnym krokiem w rozwoju naszej wiary będzie określenie charakteru tej wspaniałej istoty. Zrozumienie charakteru Boga pomoże nam w zrozumieniu Jego planu i przyczyn kryjących się za jego poszczególnymi elementami. Pismo Święte opisuje Stwórcę jako Boga Sprawiedliwości, Mądrości, Mocy i Miłości. „Sprawiedliwość [albo sprawiedliwa moc] i prawo są podstawą tronu twego, łaska i wierność [prawda, mądrość, BG] idą przed tobą” (Ps. 89:15). Te cztery cechy były wykorzystywane przez Boga w Jego relacjach z ludzkością.

Bóg sprawiedliwości.

Psalm 89:15 wskazuje, sprawiedliwość (przymiot bycia sprawiedliwym) i prawość stanowią fundament władzy Boga (tron). Są one podstawą, względem której realizuje On wszelkie plany względem swego stworzenia. Potwierdza to zapis 5 Moj. 32:4: „On jest skałą! Doskonałe jest dzieło jego, gdyż wszystkie drogi jego są prawe, jest Bogiem wiernym, bez fałszu, sprawiedliwy On i prawy”. Drogi Boże są doskonałe, sprawiedliwe i prawe. Jer. 9:23 dodaje: „Ja, Pan, czynię miłosierdzie, prawo i sprawiedliwość na ziemi, gdyż w nich mam upodobanie – mówi Pan”. Prorok wskazuje zatem, że Bogu sprawia przyjemność sprawowanie na Ziemi sprawiedliwych sądów.

Dowody Bożej prawości i doskonałej sprawiedliwości możemy znaleźć w Jego planie wobec ludzkości. Przykładem jest Boży wyrok na ojca Adama. Kiedy Bóg stworzył Adama, był on doskonałą istotą (1 Moj. 1:31). Bóg jasno wyraził swój wymóg wobec Adama, aby ten mógł utrzymać doskonałe życie w ogrodzie. Mógł jeść swobodnie ze wszystkich drzew ogrodu, za wyjątkiem drzewa poznania dobra i zła, gdyż konsekwencją tego miała być śmierć (1 Moj. 2:16-17). Ponieważ Adam nie okazał posłuszeństwa, Boży wyrok śmierci wydany został tak na niego, jak i na całe jego potomstwo – wszystkich ludzi. Sprawiedliwy charakter tego wyroku jest oczywisty. Doskonałe życie, jakim cieszył się Adam, było darem od Boga, uwarunkowanym posłuszeństwem

po stronie Adama. Kiedy Adam naruszył Boże prawo posłuszeństwa, sprzeniewierzył swe prawo do życia (Rzym. 6:23, Ezech. 18:4). Wielu ludzi zniekształciło ten wyrok i uznało, że polega on na skazaniu na wieczne męki. Pogląd ten nie znajduje oparcia w Piśmie Świętym ani nie pasuje do koncepcji doskonałej sprawiedliwości Bożej. Myśl, że Bóg ma zamiar poddawać wiecznym mękom daną osobę w zmian za określony czas życia w grzechu, w żaden sposób nie odzwierciedla idei Bożej doskonałej sprawiedliwości, wyrażonej w 2 Moj. 21:23-25: „Oko za oko, ząb za ząb, rękę za rękę, nogę za nogę”.

Dodatkowo, Boża sprawiedliwość jest wyrażona w precyzji prawa Mojżeszowego, które baczna uwagę zwracało na kwestię dokładnego odmierzania i ważenia, tak, aby nikt nikogo nie oszukiwał. „Nie czyńcie nikomu krzywdy w sądzie ani co się tyczy miary, ani wagi, ani objętości. Będziecie mieli wagi rzetelne, odważniki rzetelne, eferę rzetelną, hin rzetelny; Ja, Pan, jestem Bogiem waszym, który was wyprowadziłem z ziemi egipskiej. Będziecie więc przestrzegać wszystkich moich ustaw i wszystkich moich praw, i będziecie je wykonywać; Ja jestem Pan” (3 Moj. 19:35-37). Dzisiaj człowiek rutynowo wypacza sprawiedliwość. Wykorzystuje religię, rasę, władzę i ekonomię jako sposoby na uciskanie i wykorzystywanie swego bliźniego. Jasne jest, że zasady Bożej doskonałej sprawiedliwości są ignorowane w dzisiejszym społeczeństwie. Jednak Bóg obiecał, że Jego sprawiedliwość będzie standardem sprawiedliwości w królestwie Chrystusowym (Izaj. 28:16 – 17). W tym czasie, ludzkość będzie się uczyła tego standardu, aby móc żyć sprawiedliwie przed Bogiem (Izaj. 26:9).

Dla tych, którzy chcą służyć Bogu, życie zgodne z zasadami sprawiedliwości i słuszości jest podstawowym wymogiem. „Wykonywanie sprawiedliwości i prawa miłsze jest Panu niż krwawa ofiara” (Przyp. 21:3). Zanim złożymy Panu ofiarę, najpierw musimy wykazać się szczerością i uczciwością w kontaktach z innymi, zwłaszcza domownikami wiary. Przestrzeganie zasad uczciwości i sprawiedliwości najlepiej jak potrafimy jest równoznaczne z przestrzeganiem zasad Bożej sprawiedliwości.

Bóg pełen mądrości

„O, jak liczne są dzieła twoje, Panie! Tyś wszystko mądrze uczynił: Ziemia jest pełna dóbr twoich!” (Ps. 104:24). Psalmista oświadcza, że wszystkie dzieła Boga zostały wykonane z mądrością. Dzieła te obejmują nie tylko tworzenie, ale każdy aspekt planu zbawienia

człowieka. Mądrość, jaką Bóg pokazał w swym dziele, jest większa niż cokolwiek, co człowiek kiedykolwiek widział. „Bo myśli moje, to nie myśli wasze, a drogi wasze, to nie drogi moje – mówi Pan, lecz jak niebios są wyższe niż ziemia, tak moje drogi są wyższe niż drogi wasze i myśli moje niż myśli wasze” (Izaj. 55:8-9).

Zapis Izaj. 46:9-10 daje nam wgląd w sposób, w jaki Bóg posłużył się swą mądrością w realizacji swego planu: „Wspomnijcie na sprawy dawne, odwieczne, że Ja jestem Bogiem i nie ma innego, jestem Bogiem i nie ma takiego jak Ja. Ja od początku zwiastowałem to, co będzie, i z dawna to, co jeszcze się nie stało. Ja wypowiadałem swój zamysł, i spełnia się on, i dokonuję wszystkiego, czego chcę” (Izaj. 46:9-10). Boża mądrość obejmuje wszechwiedzę, dzięki której znane mu są zdarzenia, jakie dopiero będą mieć miejsce. Wykorzystuje tę zdolność do kształtowania skutecznego planu uczenia swych inteligentnych stworzeń zasad sprawiedliwości i prawości. Jednocześnie, zezwala im na wykonywanie własnej woli.

W planie Bożym możemy znaleźć liczne przykłady Jego mądrości. Bóg przewidział, że człowiek upadnie i pograży się w grzechu i degradacji. Zamiast tworzyć Ziemię wypełnioną ludźmi od samego początku, Bóg stworzył tylko jednego człowieka, Adama. Gdy Adam zgrzeszył, został objęty wyrokiem śmierci, który następnie został przekazany całemu jego potomstwu. Ponieważ nieposłuszeństwo rozpoczęło się od grzechu jednego człowieka, wykupienie ludzkości od kary śmierci wymagało tylko jednej dobrowolnej ofiary, człowieka Chrystusa Jezusa. On zaspokoił wymagania doskonałego Bożego prawa i sprawiedliwości (2 Moj. 21:23-25, 5 Moj. 19:21, Rzym. 5:12, 18-19).

Innym przykładem mądrości Bożej jest używanie kary śmierci w celu ograniczenia degradacji człowieka. Gdyby Bóg nie ograniczył istnienia człowieka poprzez karę śmierci, wówczas nie byłoby kontroli stanu grzeszności człowieka. Działanie tej zasady można zaobserwować na przykładzie opisów czasów przed potopem, kiedy to ludzie żyli setki lat. „A gdy Pan widział, że wielka jest złość człowieka na ziemi i że wszelkie jego myśli oraz dążenia jego serca są ustawicznie złe” (1 Moj. 6:5).

Wyobraźmy sobie, jak daleko bardziej grzeszny byłby świat w dniu dzisiejszym, gdyby niektórzy z najgorszych dyktatorów i tyranów w historii żyli od setek lat, jak za dni Noego. Przez wyrok śmierci, Bóg łaskawie kontroluje stopień degradacji, w jakim może się pograżyć człowiek. W swej mądrości Bóg dał ludzkości wystarczająco dużo czasu na rozmnożenie się (w celu wypełnienia ziemi) i doświadczenie życia pod wpływem grzechu. Celem jest nauczanie ludzkości prawdziwego skutku grzechu – bólu i zniszczenia.

Naszym ostatnim przykładem boskiej mądrości jest to,

że okres dozwolenia zła stanowi poligon dla rozwoju klasy kapłanów. Będzie ona uczyć ludzkość sprawiedliwości w czasie królowania Chrystusa. Pierwszym członkiem tego kapłaństwa był nasz Pan Jezus Chrystus, który „choć był Synem, nauczył się posłuszeństwa przez to, co wycierpiał” (Hebr. 5:8, 12:3). Z uwagi na swą wierność, Chrystus został wzbudzony do boskiej natury po prawicy Bożej i został obdarzony rolą pośrednika między Bogiem a człowiekiem. W ten sposób będzie mógł uczyć ludzi sprawiedliwości i doprowadzić ich z powrotem do harmonii z Bogiem (Hebr. 8:6). Naśladowcy Jezusa, Kościół, powołani zostali do tej samej duchowej nagrody i pracy (2 Piotr. 1:4, Rzym. 2:7, 1 Piotr. 2:9-10). Tak jak w przypadku Jezusa, muszą być oni najpierw należycie przeszkoleni i sprawdzeni, by udowodnić swoją lojalność wobec Ojca Niebieskiego w niesprzyjających okolicznościach (Hebr. 12:9-11, 1 Piotr. 4:12-13). W swej mądrości Bóg przewidział, że obecny zły świat, choć ma charakter tymczasowy, to jednak zapewni odpowiednie warunki dla rozwoju tej klasy Pośrednika.

Bóg mocy

Kiedy Jahwe odwiedził Abrahama przez trzech aniołów, powiedział Abrahamowi, że Sara będzie miała syna (1 Moj. 18:10). Sara roześmiała się w sobie słysząc te słowa, ponieważ była już w podeszłym wieku. Ten śmiech był przyczynkiem do postawienia retorycznego pytania: „Czy jest cokolwiek niemożliwego dla Pana?” (1 Moj. 18:14). W wyznaczonym czasie, Bóg powrócił do Abrahama i Sary, a Sara urodziła syna, Izaaka (1 Moj. 21:1-3). W ten sposób Bóg odpowiedział na swoje własne pytanie. Nic nie jest zbyt trudne dla Boga.

Pismo Święte obfituje w przykłady Bożej mocy. Głównym jej przykładem było stworzenie niebios i ziemi. Ps. 19:2-3 mówi: „Niebios opowiadają chwałę Boga, a firmament głosi dzieło rąk jego. Dzień dniowi przekazuje wieść, a noc nocy podaje wiadomość”. Niezliczone gwiazdy i galaktyki stworzone przez Boga są świadectwem Jego mocy. Dawid dodaje, że cuda Bożego stworzenia świadczą o Jego mocy w sposób ciągły – „dzień dniowi” i „noc nocy” przekazuje tę wiadomość. Nawet dzisiaj, nadal podziwiamy chwałę tego stworzenia.

Inne przykłady Bożej mocy obejmują cuda wykonywane przez Pana Boga i przez Pana naszego Jezusa Chrystusa. Przed wyzwoleniem narodu Izraelskiego, Bóg oświadczył Mojżeszowi: „Wyciągnę przeto rękę swoją i uderzę Egipt wszelkimi cudami moimi, których dokonam pośród nich, a potem wypuści was” (2 Moj. 3:20). Bóg w cudowny sposób sprowadził na Egipt 10 plag, aby oswobodzić Izrael z niewoli. W czasie swej ziemskiej służby, nasz Pan Jezus Chrystus dokonał wielu cudów, które świadczyły, że był synem Bożym. Apostoł Piotr wyjaśnił w Dziejach Ap. 2:22, że to Bóg dał swemu Synowi moc

dokonywania tych cudów: „Mężowie izraelscy! Posłuchajcie tych słów: Jezusa Nazareńskiego, męża, którego Bóg wśród was uwierzytelił przez czyny niezwykle, cuda i znaki, jakie Bóg przez niego między wami uczynił, jak to sami wiecie.

Innym przykładem Bożej mocy, jaki można obserwować każdego dnia, jest przekazywanie życia ludzkiego z pokolenia na pokolenie. Rozwój dziecka w łonie matki jest procesem, który towarzyszył człowiekowi od czasów stworzenia. W ciągu zaledwie czterdziestu tygodni, pojedyncza komórka (zygota) rozwija się w małe dziecko. Ten szybki i złożony proces prowadzący do powstania nowego człowieka, świadczy o Bożej mocy i niezwyklej zdolności reprodukcji, jaką obdarzył ludzkość.

Największa demonstracja Bożej mocy jest jeszcze przed nami. W Ewangelii Jana 5:28-29 Jezus powiedział: „Nie dziwcie się temu, gdyż nadchodzi godzina, kiedy wszyscy w grobach usłyszą głos jego; i wyjdą ci, co dobrze czynili, by powstać do życia; a inni, którzy źle czynili, by powstać na sąd”. Każda osoba zostanie wyprowadzona z grobu z nietkniętą tożsamością. Bóg podniesie ją z grobu w organizmie wolnym od objawów choroby i grzechu (Izaj. 33:24). Boża moc będzie również objawiona w procesie usunięcia zła i ustanowieniu trwałego i sprawiedliwego rządu, który dotrze do krańców ziemi (Izaj. 11:4-9, Obj. 21:1-4). Wtedy ludzkość, ku swej wielkiej radości, zobaczy pełny zakres mocy Bożej.

Bóg miłości

Apostoł Jan napisał: „Umiłowani, miłujmy się nawzajem, gdyż miłość jest z Boga, i każdy, kto miłuje, z Boga się narodził i zna Boga. Kto nie miłuje, nie zna Boga, gdyż Bóg jest miłością” (1 Jan. 4:7-8). Jan mówi tutaj do ofiarowanych naśladowców Jezusa, zachęcając ich do wzajemnej miłości. Wyraźnie stwierdza, że miłość (agape) jest odrębną cechą charakteru Boga („Bóg jest miłością”), a sama miłość ma swoje źródło w Bogu („miłość jest z Boga”). Słownik Stronga definiuje miłość (greckie słowo agape) jako miłość braterską, dobrą wolę, miłość, życzliwość. Chociaż ta definicja daje nam pewne pojęcie o tym, czym jest miłość, to jednak zakres Bożej miłości najlepiej można zaobserwować na przykładach.

Fakt, że Bóg stworzył człowieka i umieścił go na tej Ziemi, dostosowanej do jego potrzeb i wypełnionej wspaniałymi okazami piękna i wszelkimi rodzajami życia dla jego przyjemności, jest wyrazem Bożej miłości. Chociaż świat upadł ze względu na przekleństwo grzechu (1 Moj. 3:17-18), przeblński przyszłej, doskonałej ziemi można już teraz zaobserwować w pięknie przyrody – wspaniałych kolorach zachodu słońca nad oceanem, uderzającym majestacie ośnieżonych szczytów gór, długo

oczekiwanym kwiatom i ich zapachom na wiosnę. Same życie jest darem Bożej miłości.

Ponieważ Bóg przewidział, że człowiek popadnie w grzech, Jego miłość nie skończyła się na stworzeniu naszych pierwszych rodziców. Obiecał, że ziemia zostanie odrodzona i ludzkość zostanie wskrzeszona ze stanu śmierci. Następnie, będzie ona podlegać procesowi uczenia się postępowania według doskonałych i sprawiedliwych zasad Bożych (Izaj. 35, Obj. 22:1-5). Przygotowanie planu restytucji ludzkości do doskonałości i społeczności ze swoim Stwórcą jest kolejnym przykładem Bożej miłości. Kiedy zrozumiemy, że Bóg zaprojektował plan, zgodnie z którym „chce, aby wszyscy ludzie byli zbawieni i doszli do poznania prawdy” (1 Tym. 2:4), wówczas uświadomimy sobie bezmiar Jego miłości do nas.

Gdy przyjrzymy się bliżej temu planowi, wówczas zyskamy jeszcze głębsze uznanie dla głębokości miłości Bożej. Ostatecznym wyrazem Bożej miłości było zesłanie Jego Jednorodzonego Syna, Jezusa, aby cierpieć i umarł jako Odkupiciel człowieka (Jan. 3:16, Rzym. 5:8). Bóg nie zawahał się, gdy przyszło do odkupienia człowieka od śmierci. W tym celu użył Tego, który był dla Niego najcenniejszy, który był Jego codzienną radością (Przyp. 8:30) – swego jednorodzonego Syna. Ten akt miłości nie został okazany względem istot, które by na to zasługiwały, ale wobec tych, którzy zostali sprawiedliwie skazani na śmierć. Apostoł Jan podsumowując to w 1 Jan. 4:10, napisał: „Na tym polega miłość, że nie myśmy umiłowali Boga, lecz że On nas umiłował i posłał Syna swego jako ubłaganie za grzechy nasze”. Bez dozwolenia złego i upadku człowieka w grzechu i śmierci, nigdy byśmy w pełni nie zrozumieli głębi Bożej miłości i miłosierdzia.

W 1 Jan. 4:7-8, apostoł mówi nam, w jaki sposób nasza wiedza o Bożej miłości powinna na nas wpływać. Jeśli mamy postępować jako dzieci Boże, to musimy rozwijać tę samą miłość w naszym życiu. Jan dodaje, że jeśli będziemy prowadzić życie pełne miłości, wówczas lepiej zrozumiemy naszego Boga.

Niezmiennność

Wreszcie, mamy zapewnienie, że Bóg się nie zmienia. Jego charakter i Jego zasady są stałe. Prorok Malachiasz napisał: „Zaiste Ja, Pan, nie zmieniam się” (Mal. 3:6). Ta sama myśl jest wskazana w Jak. 1:17: „Wszelki datek dobry i wszelki dar doskonały zstępuje z góry od Ojca światłości; u niego nie ma żadnej odmiany ani nawet chwilowego zaćmienia”. Mając takie zapewnienie, możemy mieć wielką ufność w Bożą sprawiedliwość, mądrość, moc i miłość. Możemy także być pewni obietnic, które dał zarówno nam, jak i całej ludzkości. To zaufanie powinno zmobilizować nas do gorliwości i dobrych uczynków, pomagając realizować Boży zamiar

za pomocą charakteru, który jest wzorowany na naszym Stwórcy.

Kuenzli Chris